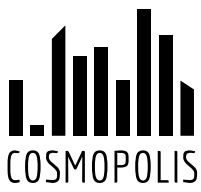

Tash Skilton

APLIKACE LÁSKY

COSMOPOLIS

APLIKACE LÁSKY

Tash Skilton

přeložila Kateřina Tomcová

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy i události jsou coby dílo autorské představivosti fiktivní. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright © 2020 by Tash Skilton

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

Translation © Kateřina Tomcová, 2020

Cover Illustrations © maverick_inanta / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-1334-7

Čtyřem sestrám jménem Haideh, Homa, Haleh
a Hengameh, které mi darovaly můj nejmilejší
milostný příběh.

S. T.

Mým rodičům Earlovi a Ros Hooverovým,
k nimž moje věnování doputuje se zpožděním.
To oni mě naučili milovat knihy. A příběh o jejich
seznámení nikdy nic nepřekoná.

S. S.

Když vás někdo přitahuje, nejde o nic jiného,
než že jeho podvědomí k sobě podvědomě přitahuje
to vaše. Tudíž to, co považujeme za řízení osudu,
jsou ve skutečnosti jen dvě představy přesvědčené
o tom, že se k sobě dokonale hodí.

Nora Ephronová, *Samotář v Seattlu*

KAPITOLA 1

Komu: Pověz to srdcem - všem zaměstnancům
Od: Leanne Tsengová
Předmět: Nové „kancelářské prostory“

Zdravím všechny,

poslední měsíce pro nás byly trochu náročné, proto chci využít příležitosti a poděkovat vám za otevřenost a flexibilitu, s jakou jste naše přemístění přijali. Také doufám, že si užíváte svobody a nezávislosti, které práce na dálku skýtá. (V časopise *Wired* jsem narazila na tento článek. Udáváme směr!)

A na adresu toho, kdo mi na telefonu nastavil „Tell It to My Heart“ jako vyzvánění pro všechny hovory i zprávy..., musím říct, že to byl skvělý vtíp. Na rozlučce se starými kanceláři to byla fakt legrace. Jenže se zdá, že to nikdo - dokonce ani ti takzvaní géniové a guruové z Apple Storu - nedokážou zrušit. Mohl by se ten, kdo to

má na svědomí, laskavě přiznat, zaskočit ke mně a dát to do pořádku? Jestli tu písničku uslyším ještě jednou, tak to (ze zjevných důvodů) skončí krveprolitím. A když vám šéfku zavřou do basy, můžete se rozloučit s výplatou.

S pozdravy

Leanne

MILES

Je to v pohodě. Úplně v pohodě.

Co je na tom, že moje bývalá snoubenka právě postovala fotku, kde si rukama bez prstýnků objímá evidentně těhotné břicho? Co na tom, že jsme se rozešli teprve před šesti týdny, ale jsem si celkem jistý – i když jasně, nejsem žádný expert na gynekologické záležitosti nebo tak –, že takhle břicho po šesti týdnech těhotenství nevypadá? No a co, jestli jsem se nechal na zlomek vteřiny unést a v jakémsi opojení jí napsal: „My čekáme miminko?“ a ještě k tomu přidal to odporné emoji s miminem, jen tak, kdyby náhodou potřebovala vizuální doprovod, a nedostal od ní žádnou odpověď, i když mi přišlo potvrzení, že to četla?

Takže buďto je to dítě moje a Jordan se rozhodla úplně mě vymáznout z jeho života, nebo... Nebo mě podváděla už předtím, než mi dala kopačky, rozcupovala srdce na kusy a ukradla byt.

Nejsem si jistý, co z toho je horší.

Z notebooku se mi ozve cinknutí a vedle malé fotky usměvavé brunetky se objeví bublina se zprávou.

Julča478: *Ahoj, jak se máš?*

Tak to je sakra skvělý. A teď musím makat. Teď mám někomu jinému dávat do pořádku milostný život! To je přímo vesmírně absurdní. Ale to není všechno, vlastně už nemám ani kancelář, kam bych mohl chodit, ani kolegy, se kterými bych pokecal, ani kávo-var, aby mě pořád zásoboval potřebnou dávkou kofeinu. Zbýl mi jen totálně záhadný stroj na espresso, jehož čudlíky by s klidem obstály v pilotní kabině Boeingu 747, a vypůjčený koutek na gauči, který je, na to dám krk, potažený jutou, protože můj kamarád Dylan prakticky bydlí v rustikálním katalogu Ikey. (Můžete namítat, že někdo, kdo okupuje kamarádův gauč, si těžko může vybírat, ovšem já – zmožený melancholií a s půlkou vlasového porostu ve stavu permanentní elektrické pohotovosti – tvrdím, že kritizovat umí každý.)

Zavřu oči a zkusím si dechové cvičení, které mě kdysi, jak jinak, naučila Jordan: nádech na čtyři, zadržet na sedm, výdech na osm. Až potom odpovím.

ProstěChlap: *Čau, dobře. A co ty?*

Je to hračka. Takhle tlachat o ničem dokážu i ze spaní. Do křesílka nejlepšího ghostwritera agentury Pověz to srdcem jsem se za poslední dva roky nevyšvihnul nadarmo. Svoje dovednosti jsem vypiloval k takové dokonalosti, že v podstatě můžu jet na autopi-lota. Jasný?

Julča478: *Fajn.*

Tak jo. Až na to, že jsem právě porušil zlaté pravidlo randění online: klidně improvizuj, ale nikdy nesmíš položit otázku, na niž se dá odpovědět jedním slovem.

Zkouším to teda jinak.

ProstěChlap: *Mimochodem, vidělas koncertní program na stadionu Forest Hills? Letos vypadá senzačně.*

Ten můj maník... procházím jeho informační složku... Farhad. Tak se jmenuje. Je fanda do muziky, takže tohle je pro něho důležitý.

Julča478: *Jo! Belle and Sebastian a Greta Van Fleet! Bomba!*

ProstěChlap: *Já vím, super, co?*

Odpověď napíšu automaticky a pak ten program rychle zkouknou taky, abych zjistil, která z těch stupidních rádoby kapel by se Farhadovi mohla líbit. Jo, jasně. V dotazníku psal něco o zvukovém systému LCD.

ProstěChlap: *Taky se dost těším na to LCD.*

Julča478: *Jo? Ti jsou taky skvělí.*

Bezva, takže tohle ji tolik netankuje. Ale co, každý přece může do vztahu přinést trochu jiný hudební vkus. V tom je právě kouzlo milostných vztahů, ne? Lidé do nich vstupují se svými touhami, které se pak začnou mísit a stmelovat, až se později objeví takové maličké embryo, ve kterém se ty jejich vášně promísí a spojí do čehosi, co můžete na černobílé vyumělkované fotce na Instagramu objímat rukama...

ProstěChlap: *Máš ráda děti?*

Sakra. DO PRDELE! Co to kruci vyvádíš, Milesi?! Jak praví autor *Příručky komunikačního stylu pro spolupracovníky agentury Pověz to srdcem* na straně dvacet dva, existují věci, které při prvním kontaktu nikdy, nikdy nesmí přijít na přetřes: politika, náboženství, manželství, setkání s rodiči a – samozřejmě! – děti. V žádné formě, žádným způsobem, prostě nijak. A já to vím nejlíp, protože jsem tu příručku *vlastnoručně* napsal. Byl jsem Leannin první zaměstnanec, takže jsem mohl z velké části ovlivnit podobu své práce i firemní kulturu.

Nastává významná odmlka. Pak se Farhadův protějšek znovu ozve.

Julča478: *Jo. Mám.*

ProstěChlap: *Nemáš poněti, jak vypadá šestitýdenní břicho?*

Vůbec nechápu, jak to, že se to děje. Prsty mi kmitají úplně nezávisle na mozku.

Julča478: *No...*

ProstěChlap: *To přece nejde poznat. Teda jako myslím, že normálně tou dobou ještě žádný břicho vidět není, ne?*

Ted' už je to stejně fuk. A Julča tomu možná rozumí víc, když má všechny ty příslušné partie a možná, co já vím, třeba už má těhotnou kámošku nebo tak...

Julča478: *Tak to asi ne...*

ProstěChlap: *Přesně to jsem si myslel.*

Já přece vím, že to dítě není moje. Nejspíš jsem to tušil hned, ale ten prázdný displej, kde nesvítí odpověď, a nápis *Přečteno v 8.37* to jenom potvrzují. Jordan by nikdy nechtěla vychovávat dítě sama, a už vůbec ne, kdyby se o ně jeho otec normálně zajímal. Kolikrát jsem ji choval v náručí, zatímco mi líčila další z řady historek o tátovi, který nebyl nic než hajzl a zvysoka na ni kašlal, čímž se přímo podepsal na jejím životě i povaze...

Julča478: *No... promiň, já už asi musím letět.*

Do háje. Já si tu svištím rovnou dolů po spirále vlastního zoufalství místo toho, abych dělal svou práci a tu holku přesvědčil, že Farhad se k ní báječně hodí a že určitě stojí aspoň za jedno osobní setkání.

Je načase vzít to do rukou a napravit škody.

ProstěChlap: *Jejda! Promiň, nechtěl jsem tě vyděsit.*

Horečnatě hledám aspoň chabou výmluvu, proč jsem z ní tahal, kdy se dá poznat těhotenství.

ProstěChlap: *Víš, píšu písničku. A dělám si takovej průzkum.*

No co, když můžou být písničky o ženských křivkách, proč by se do toho nedaly zahrnout i ty už oplodněné?

Julča478: *Jo tak... ty jsi muzikant?*

ProstěChlap: *Jenom koníček.*

Znovu rychle projíždím Farhadův profil.

ProstěChlap: *Ted' dělám ve finančním sektoru.*

Výborně, tak to má být. Nenápadně jsem zmínil stabilní práci. Třeba to ještě zvládnou.

Julča478: *A v jaké kapele hraješ?*

Další pohled od dotazníku. Ale ne, sakra!

ProstěChlap: *Ve smyčcovém kvartetu.*

Julča478: *Aha. Hele, končí mi pauza na oběd, fakt už musím běžet.*

Ještě není ani devět.

Julča478: *Třeba ještě pokecáme.*

Odhlásí se ale dřív, než stihnu napsat odpověď.

To jako vážně?

No, nejspíš jsem prokázal laskavost jak Farhadovi, tak té holce.

Stejně nic takového jako láska neexistuje. To je fuk, kolik metalových balad o ní ty máničky napsaly, je to prostě jenom iluze. Jen kouřová clona, za kterou je další zklamání. Proč by chtěl tohle někdo zažívat? Proč? Buďto tě opustí ona, nebo opustíš ty ji, nebo – v nejlepším případě – spolu budete žít šťastně, dokud jeden neumře a tomu druhému nezbude nic než oči pro pláč, zoufalství a totální rozpad osobnosti.

Proč si vůbec něčím takovým kazit život?

Vyskočí na mě zpráva od Leanne.

Leanne T: *Milesi? Asi by ses měl zastavit u mě v kanceláři.*

Do hajzlíčku, do hajzlu.

Miles I: *Budu tam za dvacet minut. Ok?*

Leanne T: *Ok.*

A potom, zase ještě než si to stihnu rozmyslet...

Miles I: *Hej, Leanne, mám jednu otázku. Nevíš, jak vypadá břicho v šestém týdnu těhotenství?*

Leanne má kancelář v budově, kde určitě ještě před půlhodinou býval sklad narvaný zbožím, než nějakému realitnímu magnátovi došlo, že by tu mohl postavit asi tak čtyři sta padesát pracovních

minikójí a účtovat lidem nechutnej nájem jen za tu výsadu, že můžou pracovat kousek od hlučné a smrduté West Side Highway a v poryvech větru dvakrát denně podnikat nejmíň čtvrthodinovou procházku k nejbližšímu metru.

Počkám, až mi seshora zabzučí, pak vyjedu jedním z mnoha nákladních výtahů do devátého patra a už stojím před Leanninou pidikomůrkou.

Ještě před deseti týdny sídlila agentura v ne moc prostorných, ale vzdušných kancelářích v nedaleké čtvrti Meatpacking District. Přes prosklené stěny jsme měli výhled na dlážděné ulice, kde se motali nakupující boháči ve značkových slunečních brýlích a botách od Jimmyho Choo s podpatkem nebo bez, případně návštěvníci místních klubů s kocovinou. Vždycky jsem koukal ven a v duchu si představoval docela pravděpodobný příběh: že mezi těmi flandry je i náš klient, který po úspěšném rande, co skončilo v sedm ráno, spěchá domů, aby se převlékl a v práci vypadal k světu, přitom ale nedokáže potlačit ten tajemný úsměv, který vám na tváři vykouzlí jedině fakt, že jste právě prožili báječnou noc s novou známostí. Že ono ráno mu nepřineslo zahanbení, ale hrdý pocit štěstí, protože mu předcházela noc plná vášně a propojení s jinou lidskou bytostí. A že jsem k tomu možná, jenom možná nějak přispěl. Při tom pomyslení jsem býval hrdý a šťastný *i já*.

Dneska už jsem moudřejší.

Dneska už vím, že ta noc plná vášně se časem promění v čiré utrpení a hádky – třeba kvůli nezodpovězeným textovkám nebo panovačným rodičům – a nakonec přijde rozchod a hlavolam, kdo se postará o kytky. Já těm lidem napomáhám jedině k zoufalství a zatracení.

A pokud jde o kanceláře... tak ty můžeme směle připsat na vrub dalšímu opravdu geniálnímu nápadu, jehož se dopustil Leannin bývalý manžel Clifford.

Abych parafrázoval Taylor Swift: kdysi dávno, před mnoha a mnoha chybami, patřili Leanne s Cliffordem k tomu stádu idiotů, kteří žijí představou, že mají dlouhodobý a láskyplný vztah. Složili tedy nejen slib manželství, ale koupili si i byt (dokonce družstevní, což je jen další noční můra) a společně adoptovali kočku. Načež se rozhodli nasadit svému idiotství absolutní korunu – založili si společnou firmu.

Přesně tak, rozjeli spolu Pověz to srdcem, ačkoli původně to byl Leannin nápad. Živila se psaním a láska ji přímo fascinovala; pozorovala to martyrium, jakým procházejí její nezadané kamarádky na seznamovacích serverech, jak se snaží vytvořit si dokonalý profil a v e-mailech, chatech a textovkách psát jen ty správné věci. A pak si jednoho dne uvědomila, že je reklamní textařka a dokázala by jim pomoci.

Přišel nápad založit agenturu nabízející podporu šikovných asistentů, kteří by jim pomohli otevřít vrátka k opravdové lásce, a kola se dala do pohybu. „My nejsme jejich stín, ale Amor sám!“ říkával Clifford.

Clifford měl za úkol starat se o marketing a provozní věci.

I název firmy – Pověz to srdcem – tudíž pocházel z Cliffordovy hlavy (a bylo to pravděpodobně naposled, kdy se Leanne s Cliffordem na něčem shodli). Dalším logickým krokem bylo získat od Taylor Dayneové, popové divy let osmdesátých, licenci pro použití její odrhovačky „Tell It to My Heart“ ve všech reklamách.

Teoreticky to vypadalo jednoduše, samozřejmě. Až na to, že ani Taylor Dayneová, ani autoři písničky nechtěli mít nic společného s jakousi podivnou, neznámou seznamovací agenturou, která za svoje klienty i komunikuje, takže si za prodej práv řekli nehoráznou sumu.

Každý normální člověk by buď zkusil vyjednávat dál, nebo by usoudil, že ta písnička za to nestojí.

Pokud však Clifforda něco charakterizuje, pak je to fakt, že je naprosto nenormální.

S jejich podmínkami okamžitě souhlasil. Bez porady s Leanne, právníky, kýmkoli.

Při rozvodu pak Leanne sice agenturu dostala, převzala s ní ale i veškeré důsledky Cliffordovy obchodní neschopnosti.

Takže prosím, klidně si nechte tím stupidním popěvkem udělat díru do hlavy, kdykoli zaslechnete naši reklamu v rádiu, občas i v televizi. My – já a tři další ghostwriteři, zaměstnaní u agentury na plný úvazek – jsme kvůli němu přišli o kancelář.

A chudinka Leanne, naše generální ředitelka, musela přesídlit do téhle zatuchlé kóje bez oken, kam se jí sotva vejde stůl a dvě židle, ačkoli její původní pracovnu zdobily neotřelé obrazy a sochy eklektických umělců.

Navzdory tomu všemu ale pořád, i v tomhle prostředí, působí jako ztělesnění dokonalosti. Leanne je Američanka čínského původu, má dlouhé rovné havraní vlasy, postavu a držení těla primabaleríny a šatník, který se skládá takřka výhradně z kousků působících dojmem, že k nim v obchodě museli dávat návod k použití. Nevím, jak dokáže, že na ní vypadají dobře, protože každá jiná ženská by v nich vypadala jako Empire State Building, co se přihlásila do pochybné soutěže o Miss New York.

„Nechtěl bys mi, Milesi, vysvětlit, co se dnes přihodilo?“ ptá se mě klidným, hlubokým hlasem, o němž vím, že by v případě potřeby dokázal bez potíží rozpoutat tsunami vraždících dikobrazích jehel.

„Odkášlu si. „Co přesně myslíš?“

„Začněme třeba tím, že jsi nevěděl, že tvůj klient hraje ve smyčcovém kvartetu. A můžeme pokračovat tím trapasem ohledně těhotenského břicha.“

„Ty o tom víš?“ zeptám se chabě.

„Milesi... Po tom fiasku s třemi posledními klienty jsem ti říkala, že se přihlásím na tvůj počítač a budu tvoje chaty sledovat. Dneska ráno jsi moji žádost o vzdálený přístup sám přijal.“

„No jo, aha,“ odpovím. Sakra. To jsem vážně udělal. A dneska jsem byl taky vážně rozhodnutý ukázat svoji obvyklou formu, jenže to bylo ještě předtím, než Jordan celému světu (a taky mně, ach jo) oznámila, že čeká dítě.

Leanne vzdychne. „Podívej se, já vím, že teď máš složitý období.“ Zase tolik jsem jí toho neřekl, jenom to, že jsme se s Jordan rozešli. A že jsem se vystěhoval z našeho bytu a přespávám u Dylana v obýváku. A že Dylanův přítel Charles mi v jednom kuse píše pasivně agresivní vzkazy a naznačuje, že narušuju jejich soukromí. A že mě donutil vrátit v obchodě jednovrstvý toaletní papír, který jsem koupil jako poděkování, protože podle jeho slov si takové ponížení nezasluhuje žádný zadek, dokonce ani ten můj.

Fajn, možná jsem toho Leanne prozradil až dost. Potíž je v tom, že za těch osmnáct měsíců, co jsem byl s Jordan, jsem adoptoval i většinu jejích přátel; teď jsem v loji a snažím se aspoň vytvořit zdání, že mám kolem sebe nějaké lidi.

„Jde o to, Milesi,“ říká Leanne, „že takové selhání si nemůžu dovolit. Myslím to doslova. Jak vidíš, máme opravdu vážné potíže.“ Přitom rukama neurčitě mávne kolem sebe, směrem k děsivé scénérii olupující se omítky a umakartového nábytku, z níž momentálně musí šéfovat. „Navíc, přijít během jediného měsíce o *čtyři* klienty? To je prostě nepřijatelné.“

Kývám hlavou a najednou mi dojde, že není vyloučené, že nádvakem ke všem předešlým ústrkům teď asi přijdu i o práci. Připadám si jako v pilotním díle sitcomu o chlapíkovi, co se dostane do pěkného průšvihů, ale pak se rozhodne všechno změnit, usadí se v rázovitém městečku, kde bydlí jeho bábrle, a začne na ranči chovat krávy. Až na to, že všichni moji prarodiče už jsou po smrti

a že v reálném světě člověk málokdy pochopí – formou nějakého vtípného, ale dojemného okamžiku zjevení –, jaké má vlastně v životě poslání. Cítíte jen náhlou potřebu obohatit svůj každodenní koktejl asociálních sítí o LinkedIn, načež je vám ze sebe na blití.

Leanne nejspíš zaregistrovala můj zděšený výraz, protože bere zpátečku: „Není žádné tajemství, Milesi, že jsi byl od začátku můj nejlepší člověk. Svoji práci jsi odváděl skvěle. Nikdo nemá za sebou tolik úspěšných seznámení jako ty. Na kolik svateb už tě pozvali? Na tři?“

„Na čtyři,“ zamumlám. A vždycky v roli ženichova starého kámoše, protože žádný samozřejmě nedokázal své budoucí ženě přiznat, že jejich vztah ve skutečnosti stojí – no tak, jen budme upřímní – na lži.

„To je přece neuvěřitelné,“ zaševalí Leanne mírně jako vánek, ale pak její hlas znovu nabere onen tón neochvějné spravedlnosti, který ji kdysi dávno, když ještě pracovala v reklamce a já jako textař pod ní, katapultoval do hvězdných výšin. „My ale nemůžeme žít z toho, co *bylo*, musíme se soustředit na to, co děláme *ted'*. Potřebuju mít jistotu, že klientovi nabízím služby člověka, který rozpozná jeho potřeby a přání a udělá všechno, co bude v jeho silách, aby mu domluvil rande s protějškem, který se k němu dokonale hodí.“

„Jasně,“ hlesnu a už nedodám, že Leanne taky potřebuje člověka, který věří, že něco jako *dokonalý protějšek* vůbec existuje. Kdysi jsem mezi ně patřil i já. Ale kdeže loňské sněhy jsou.

„Takže to uděláme následovně,“ pronese, sáhne do šuplíku a já už čekám, že na mě vytáhne (při troše štěstí) nějaký ten balíček na rozloučenou. Místo něj drží v ruce iPad. „Dám ti ještě jednu šanci to napravit. Ještě jednoho klienta, na kterého vytáhneš všechny trumfy a zařídíš mu to, čemu se říká *LASKA NA CELÝ ŽIVOT*™!“ Tu ochrannou známku našeho reklamního sloganu samozřejmě nezmíní, ale já ji tam jasně slyším. Další z geniálních a neskutečně